

Arrest

nr. 53 964 van 28 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 juli 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Pakistaanse nationaliteit, geboren te S. op X. Hij verklaarde op 8 augustus 2009 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 10 augustus 2009 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan. Hij werd op 22 september 2009 gehoord. Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd op 30 november 2009 beslist aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.2. Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 39 711 van 3 maart 2010 het beroep verwierp.

1.3. Aan verzoeker werd bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoeker diende op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd verzoekers aanvraag op 6 juli 2010 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene zou eventueel in aanmerking kunnen komen voor het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij (...) dd. 05.12.2009 voorlegt, hebben wij echter moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds ten minste 31.03.2007. Volgens het asielrelaas zou hij pas op datum van 08.08.2009 België zijn binnengekomen. Dit houdt in dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B, daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

De negen getuigenverklaringen van o.a. (...), (...) en (...), waarin gesteld wordt dat betrokkene gedurende meerdere jaren (“plusieurs années”) in België leeft, kunnen bijgevolg niet weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene zich al een geruime tijd op het Belgisch grondgebied bevindt, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2009 in België verblijft, getuigenverklaringen voorlegt en onmiddellijk aan de slag kan met een arbeidscontract, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 10.08.2009 werd afgesloten op 05.03.2010 met de beslissing ‘Beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 09.04.2010 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, doch hij verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de materiële motiveringsverplichting, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsverplichting, de schending van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en tot slot een manifeste beoordelingsfout.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: *“Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen zijn aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt*

uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. De Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt dat mogelijks kan aanvaard worden dat de verzoeker vóór 31 maart 2007 in België verblijft maar niet dat dit op ononderbroken wijze gebeurde. De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich voor de afwijzing van de aanvraag op de bepalingen onder randnummer 2.8. van de ondertussen door de Raad van State vernietigde instructies dd. 19/07/2009. Deze instructies waartoe de Staatssecretaris zich ondanks de vernietiging door de Raad van State geëngageerd heeft, bepalen onder randnummer 2.8. :

"2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen."

De verzoeker legde bewijzen voor dat hij wel degelijk ononderbroken verbleef in België. Verzoekers asielaanvraag waarnaar de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst werd door de asielautoriteiten afgewezen wegens de pertinente foutieve verklaringen die de verzoeker aflegde. Het is niet omdat verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegde inzake zijn asiel dat hij niet aantoonde dat hij daarentegen wel degelijk ononderbroken verblijft in België sinds 31 maart 2007. De verzoeker legde hiervan ook bewijzen voor. Bovendien heeft de verzoeker het noodzakelijke arbeidscontract voorgelegd waaruit daadwerkelijk blijkt dat hij onmiddellijk kan tewerkgesteld worden. Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing van afwijzing in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet niet correct heeft gemotiveerd dient deze vernietigd te worden. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsebepalingen".

2.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische basis aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Onder meer, de volgende rechtsgronden en redenen worden expliciet vermeld in de motivering van de bestreden beslissing:

" (...) de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet (...) Betrokkene zou eventueel in aanmerking kunnen komen voor het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij (...) dd. 05.12.2009 voorlegt, hebben wij echter moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds ten minste 31.03.2007. Volgens het asielrelaas zou hij pas op datum van 08.08.2009 België zijn binnengekomen. Dit houdt in dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B, daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat " (...)

(...) Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Het materiële motiveringsbeginsel is geschonden wanneer de motieven niet draagkrachtig genoeg zijn om de bestreden beslissing daadwerkelijk te schragen. Wanneer de opgegeven redenen niet naar rede in staat zijn om het dispositief van de bestreden beslissing te ondersteunen. Zoals zal blijken uit de verdere bespreking, onder punt 2.9 in het bijzonder, van het enig middel, zijn de redenen die het bestuur opgeeft voor de bestreden beslissing wel degelijk draagkrachtig en redelijk van aard.

2.5. Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd op 30 november 2009 beslist aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 39.711 van 3 maart 2010 het beroep verwierp. Aan verzoeker werd bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (onder een bijlage 13quinquies). Vervolgens diende verzoeker op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het bestuur verklaarde verzoekers aanvraag op 6 juli 2010 ontvankelijk doch ongegrond.

2.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 14 december 2009 voerde verzoeker volgende argumentatie aan wat betreft de gegrondheid van zijn aanvraag:

“Verzoeker vroeg asiel aan op 10 augustus 2009. Op datum van 30 november 2009 ging de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker kan onmiddellijk aan de slag met een arbeidscontract. (...) De verzoeker heeft de mogelijkheid om te werkgesteld te worden bij het bedrijf (...). Hij zal voor deze voltijdse job met onmiddellijke ingang een loon van 1500 EUR per maand kunnen ontvangen. “

Daarnaast legde verzoeker bij zijn aanvraag een aantal stukken voor. Waaronder identiteitsdocumenten, de beslissingen ten aanzien van zijn persoon van de commissaris-generaal, verblijfsdocumenten, getuigenschriften en het arbeidscontract.

2.8. Het bestuur beschikt bij zijn oordeel over de gegrondheid over de vernoemde ruime appreciatiebevoegdheid. Het dient evenwel te antwoorden op al de aangevoerde relevante elementen ter zake uit de aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer het op wettige wijze tot deze beoordeling gekomen is, kan deze Raad dit oordeel nog slechts vernietigen wanneer de beslissing van het bestuur als kennelijk onredelijk voorkomt.

2.9. Een lezing van de weergave van de motieven in de bestreden beslissing leert echter dat het bestuur op al de aangevoerde elementen uit de gegrondheidsfase antwoord gaf en dat deze niet als kennelijk

onredelijk voorkomen. Het bestuur heeft uitgebreid geantwoord op verzoekers argumenten. Hieruit blijkt dat het bestuur deze elementen onderzocht en afgewogen heeft maar geen positief resultaat voor verzoeker kon weerhouden. Het bestuur bespreekt en motiveert inhoudelijk de overwegingen dewelke haar ertoe brachten te beslissen zoals voorligt. Het bestuur oordeelde immers letterlijk als volgt:

'(...) Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij (...) dd. 05.12.2009 voorlegt, hebben wij echter moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds ten minste 31.03.2007. Volgens het asielrelaas zou hij pas op datum van 08.08.2009 België zijn binnengekomen. Dit houdt in dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B, daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

De negen getuigenverklaringen van o.a. (...), (...) en (...), waarin gesteld wordt dat betrokkene gedurende meerdere jaren ("plusieurs années") in België leeft, kunnen bijgevolg niet weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene zich al een geruime tijd op het Belgisch grondgebied bevindt, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2009 in België verblijft, getuigenverklaringen voorlegt en onmiddellijk aan de slag kan met een arbeidscontract, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 10.08.2009 werd afgesloten op 05.03.2010 met de beslissing 'Beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 09.04.2010 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, doch hij verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden. "

2.10. Zodoende geeft het bestuur duidelijk aan dat zij de elementen onderzocht maar deze te licht te bevond om binnen de ruime beoordelingsbevoegdheid die het ter zake toekomt de aanvraag een positief gevolg te geven. Daarenboven staan de redenen waarom het zo oordeelde expliciet vermeld in de motivering van de bestreden beslissing en zijn deze voor verzoeker eenvoudig kenbaar en verstaanbaar.

2.11. Wat betreft de instructies van 19 juli 2010 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet: daargelaten de vraag of verzoeker aanspraak kan maken op de toepassing van de criteria vervat in de vernietigde instructie van 19 juli 2009, staat het vrij aan het bestuur om binnen haar ruime appreciatiebevoegdheid te oordelen over de gegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het bestuur oordeelde terecht dat verzoeker sowieso niet onder de criteria, vervat in deze instructies, valt. Volgens het asielrelaas zou verzoeker pas op datum van 10 augustus 2009 in België asiel hebben aangevraagd. Verzoeker bevestigt dit bovendien zelf in zijn aanvraag van 14 december 2009 en herhaalt dit in diens feitenrelaas van zijn voorliggend verzoekschrift nogmaals. Dit houdt in dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B, daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 niet vaststaat. Punt 2.8B van de instructies van 19 juli 2009 luidde immers als volgt: *"(...) Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon."* Uit de stukken van het administratief dossier kan niet afgeleid worden dat verzoeker onafgebroken in het Rijk heeft verbleven sinds 31 maart 2007. Hetgeen ook strookt met het feitenrelaas en verzoekers administratief dossier daar verzoeker zelf opgeeft pas op 8 augustus 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en twee dagen later asiel aanvraag.

2.12. Zodoende valt verzoeker, omwille van het bovenstaande, eenvoudigweg niet onder het vernoemd criterium. Verzoeker betwist dit ook niet als dusdanig. De Raad acht deze keuze van het bestuur, om in

toepassing van haar ruime appreciatiebevoegdheid de gegrondheid van de aanvraag te weigeren, dan ook niet onredelijk en oordeelt dat dit ressorteert onder haar ruime appreciatiebevoegdheid. Verzoeker legde dan wel een arbeidscontract voor, doch wanneer de andere voorwaarde uit punt 2.8B van de instructies van 19 juli 2009, met name onafgebroken verblijf sinds 31 maart 2007, niet aangetoond is, kan de aanvraag om die reden niet weerhouden worden.

2.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker toont niet aan als zouden de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd onjuist zijn of dat deze niet zouden stroken met de feiten zoals deze blijken uit de verschillende stukken van het administratief dossier. Verder dan de kritiek *“De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetbepalingen”* komt verzoeker bovendien ter zake niet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt hier dan ook niet voor.

2.14. Verzoeker werpt voorts dan wel nominaal de schending van artikel 3 van het EVRM op. Doch verzoeker komt niet verder in zijn betoog dan de loutere vermelding *“vernederende behandeling in de zin van art. 3 E.V.R.M.”*. Wil een onderdeel van een middel ontvankelijk zijn dan dient luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid, een middel bevatten dat voldoende duidelijk uitgewerkt is. Onder “middel” of “onderdeel van een enig middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling precies wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het is duidelijk dat dit onderdeel van het middel om bovenstaand reden niet ontvankelijk is.

2.15. Tot slot voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan, als zou de beslissing in haar geheel een manifest foute beoordeling uitmaken vanwege het bestuur. Daargelaten de vraag of verzoeker dit onderdeel van het enig middel voldoende toelicht, kan volstaan met te verwijzen naar al hetgeen gesteld werd onder de punten 2.3. tot en met 2.14. Waaruit duidelijk en gedetailleerd blijkt dat deze Raad van oordeel is dat de beslissing geschraagd is op wettelijke en feitelijke overwegingen dewelke de wettigheidstoets en de toetsing aan de redelijkheidsnorm doorstaan.

2.16. Tot slot, daar waar verzoeker in diens feitenrelaas doelt op de stukken gevoegd bij zijn aanvraag van 14 december 2009, merkt de Raad op dat die stukken niet betrokken moeten worden in de motivering van de bestreden beslissing omdat er geen rechten uit kunnen ontstaan, behoudens de ontvankelijkheid van de aanvraag gelet op de kopie van de identiteitskaart. Zo maakte verzoeker, naast de kopie van de identiteitskaart, de volgende stukken over: getuigenverklaringen en ‘integratiebrieven’. Zoals duidelijk gesteld in de motieven van de bestreden beslissing, zou verzoeker zich enkel kunnen beroepen hebben op reële tewerkstelling, mits hij kan aantonen sedert 31 maart 2007 onafgebroken in het Rijk verbleven te hebben, quod non. Daarnaast is het onmiskienbaar zo dat vanuit getuigenverklaringen weinig of geen bewijskracht uitgaat daar deze documenten geen ware bewijzen uitmaken gelet op het gesolliciteerd karakter van deze getuigenverklaringen. Bovendien is duidelijk dat in de derde en vierde alinea van de motivering wordt verwezen naar de getuigenverklaringen en naar het arbeidscontract en waarom deze niet weerhouden konden worden.

Het enig middel is deels niet gegrond en voor het overige onontvankelijk.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC